

ходною часть местного бюджета. Подобная тенденция отражает стремления органов местного самоуправления расширять перечень доходных источников местных бюджетов и повышает уровень ответственности за использованием таких средств. Одновременно, выпуск облигаций внутреннего займа является инструментом управления экономикой в целом и относится к новейшим методам управления ресурсами бюджета территории.

Список литературы

1. Бюджетный кодекс Украины от 08.07.2010 №2456-VI [Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://zakon.rada.gov.ua/>
2. Постановление Кабинета Министров Украины от 16.02.2011 №110 «Об утверждении Порядка осуществления местных займов» [Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://zakon.rada.gov.ua/>
3. *Бондарук Т.Г.* Місцеве самоврядування та його фінансове забезпечення в Україні: монографія / Т.Г. Бондарук. — К.: НДФІ, 2009. — 608 с.
4. *Бураковський І.* Муніципальні позики: світова практика та український досвід / І. Бураковський. — К.: Інститут Схід-Захід, 2000. — 72 с.
5. *Усков І.В.* Рынок займов в структуре местных бюджетов / И.В. Усков // БизнесИнформ. — №8. — 2011. — С. 147—151.
6. Матеріали рейтингового агентства «Кредит-Рейтинг» [Електронний ресурс]. Режим доступа: <http://www.credit-rating.ua/>
7. Матеріали «Українського кредитно-рейтингового агентства» (UCRA) [Електронний ресурс]. Режим доступа: <http://ucra.com.ua/>

УДК 331.5.021:338.434

М. Б. Махсма,

к.е.н., доцент кафедри управління персоналом та економіки праці,

Є. В. Козлов,

к.ф.н., доцент кафедри філософії,

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЯК УМОВА МОЖЛИВОСТІ ЕФЕКТИВНОЇ ЗАЙНЯТОСТІ СЕЛЯН

Загострення проблем ринку аграрної праці, що проявляються у скороченні робочих місць у сільському господарстві, низькій ціні робочої сили, скороченні зайнятості працездатного сільського населення, поширенні малоефективної неформальної зайнято-

сті, зростанні безробіття та розповсюдженні прихованої його форми зумовлює необхідність пошуку напрямів якнайшвидшого їх розв'язання. Вирішення проблеми зайнятості сільського населення на сучасному етапі розвитку економіки знаходиться у нерозривному зв'язку з інноваційним розвитком вітчизняного аграрного сектору, який надає основну кількість робочих місць у сільській місцевості. Наразі якість робочих місць у сільському господарстві, здебільшого, залишається на низькому рівні, оскільки у ньому домінує важка, маломеханізована та низькооплачувана фізична праця. Так, за офіційними статистичними даними щодо наявності основних фондів, фондоозброєність одного зайнятого в аграрному виробництві нині майже на порядок (у дев'ять разів) відстає від середнього рівня в економіці у цілому, до того ж, основні виробничі засоби галузі зношені до 70 %.

Реалізація концепції гідної праці в аграрному секторі, що передбачає створення сучасних робочих місць із нормальними умовами та високою оплатою праці, потребує переведення вітчизняного сільськогосподарського виробництва на сучасну, інноваційну основу. Придбання та впровадження нових і прогресивних енерго- та ресурсозберігаючих технологій, модернізація фізично та морально застарілої матеріально-технічної бази, будівництво сучасних об'єктів виробничої та соціальної інфраструктури, професійна підготовка, перепідготовка і підвищення кваліфікації персоналу вимагає значних фінансових ресурсів, яких у аграрних підприємств сьогодні катастрофічно не вистачає.

Забезпечення достатніх обсягів фінансування інноваційного розвитку сільськогосподарського виробництва та, як результат, створення нових робочих місць в аграрному секторі, передбачає консолідацію зусиль усіх зацікавлених суб'єктів аграрного ринку, насамперед, держави та товаровиробника, диверсифікацію усіх доступних джерел фінансування. Вирішення проблеми збільшення фінансування розвитку аграрного сектору можливе шляхом запровадження заходів за трьома важливими напрямками. По-перше, це підвищення прибутковості та зміцнення фінансового стану аграрних підприємств, розширення їхніх можливостей фінансування модернізації сільськогосподарського виробництва за власні кошти. По-друге, збільшення державної підтримки сільського господарства. По-третє, забезпечення доступності кредитних ресурсів і підвищення інвестиційної привабливості галузі.

Найважливішими заходами підвищення ефективності аграрного виробництва у контексті збільшення власних фінансових ресурсів є наступні: введення в економічний оборот вартості зем-

лі як специфічного виду основних засобів у сільському господарстві; удосконалення правового регулювання формування та розвитку соціально орієнтованого ринку сільськогосподарських земель; удосконалення амортизаційної політики аграрних підприємств, що має на меті збільшення амортизаційних надходжень за рахунок ліквідації багаторазового розриву між балансовою та відновною вартістю основних засобів шляхом введення обов'язкової інфляційної дооцінки балансової вартості виробничих ресурсів; зменшення податкового навантаження на товаровиробників; усунення диспаритету цін на сільськогосподарську продукцію та промислову продукцію, що ним використовується шляхом державних інтервенцій на аграрному ринку у доповненні з прямими та антициклічними виплатами та регулюванням цін на промислову продукцію для сільського господарства [1, с. 6]; розвиток регіональної інфраструктури збуту з метою розширення можливостей збуту продукції малими та середніми товаровиробниками тощо.

У рамках реалізації другого напрямку підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва необхідним є посилення бюджетної підтримки сектору та подолання негативної тенденції щорічного скорочення обсягів державної підтримки сільського господарства (протягом 2008—2011 р. відбулося скорочення з 5,3 до 4,4 млрд грн). Хоча у розвинутих країнах державна підтримка сільського господарства з року в рік зростає. Наприклад, у США аграрне відомство отримало фінансування у 2010 р. — 131 млрд дол., 2011 р. — 148 млрд дол., на 2012 р. передбачено 145 млрд дол. [2, с. 97]. Важливо також забезпечити доступ до державної підтримки малим і середнім товаровиробникам, для яких вона наразі практично не доступна, та позбавити цієї підтримки агрохолдинги, що завдяки монопольному становищу є надприбутковими.

Активізація третього напрямку заходів покращення фінансування інноваційного розвитку аграрного сектору передбачає вирішення проблеми забезпечення аграріїв дешевими кредитними ресурсами, що можливе, як свідчить досвід розвинутих країн, через розвиток сільської кредитної кооперації. Окрім того, для більшої доступності кредитних ресурсів необхідним є розвиток інших форм кредитування, зокрема, розширення функцій Аграрного фонду щодо кредитування, а також спрямування Укראгролізингу на роботу з малими та середніми аграрними підприємствами й їх об'єднаннями.

Реалізація зазначених заходів збільшить можливості аграрних підприємств у забезпеченні інноваційного розвитку сільськогосподарського виробництва та створенні у галузі сучасних високо техніко-технологічно оснащених робочих місць для сільського населення. Це сприятиме підвищенню престижності сільської праці та образу життя, зростанню трудової зайнятості селян, послабленню проблеми їх безробіття, вирішенню інших численних проблем соціально-економічного характеру. Урешті-решт, відродженню та збереженню самого українського села, що завжди було і залишається носієм національних культурних традицій.

Список літератури

1. Пасхавер Б.Й., Молдован Л.В., Шубравська О.В. Основні проблеми розвитку сільськогосподарського виробництва / Б.Й. Пасхавер, Л.В. Молдован, О.В. Шубравська // Економіка АПК. — 2012. — № 9. — С. 3—9.
2. Черняков Б.А. Современные факторы модернизации аграрного сектора США / Черняков Б.А. // США, Канада. Экономика, политика, культура. — 2012. — №11. — С. 83—102.

УДК 330.340

В. В. Мельник,

здобувач кафедри політекономії
обліково-економічних факультетів,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ПРОБЛЕМИ ТРАНСФОРМАЦІЇ ФІНАНСОВИХ ІНСТИТУТІВ РОЗПОДІЛУ В ПРОЦЕСІ СТАНОВЛЕННЯ ПОСТІНДУСТРІАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Події останніх років, зокрема, формування первинних імпульсів кількох останніх глобальних криз саме в сфері фінансових механізмів, примушує звернути увагу на недосконалість сучасних фінансових інститутів розподілу. Дії, що дозволяють зробити діяльність у сфері розподілу прибутковою, поширено ведуть до порушення умов макроекономічної стабільності, загострення соціальних конфліктів і створення «спекулятивних шумів», що не допомагають, а перешкоджають виявляти пріоритетні напрями руху ресурсів, відповідні реальним потребам суспільства (див., наприклад [1, 2]).